

πρὸ αὐτοῦ ἐν ὅλῃ τῇ αἴγλῃ τῆς νεότητός μου καὶ ἀνέουν οἶονεὶ τὸ αἰσθημά του.

Βαθμηδὸν τὸν ἔβλεπον σπανιώτερον· αἱ ἐπισκέψεις τοῦ τάφου μου ἡραιώθησαν.

Τὴν ἐπαύριον ἐπανῆλθε καὶ ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς χωρὶς νὰ τὰς ἀναγνώσῃ. Κατόπιν τὰς ἔρριψεν ἐντὸς τῆς ἐστίας. Ἐθεώρησεν ἐμὲ ἐπὶ μακρὸν καὶ θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι μὲ ἠρώτα· διατί εὐρέθην ἐκεῖ. Μ' ἐπίεσεν ἐντὸς τῶν δακτύλων του κ' ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον· ἡσθάνθη τότε νὰ ὀλισθαίνω ἐκ τῶν ἀφελῶς προστριβομένων δακτύλων του.

Δὲν μὲ ἀνεγνώριζε πλέον ὁ ἀχάριστος, ἐμέ, τὸ ἄνθος τὸ ἀποσπασθὲν ἐκ τῶν κόλπων τῆς φιλότιμης του, ἐμέ, τὸ ἄνθος τῆς ἀναμνήσεως! Ὁ ἄνεμος διέσπειρεν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τ' ἀπεξηραμένα πέταλά μου.

Ο ΜΗΚΩΝ

Ἄλλοτε ἤμην τὸ ἄνθος τοῦ ὕπνου· ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἀρκεῖ ἤδη τῷ ἀνθρώπῳ πρὸς λήθην τῶν κακῶν.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ζητεῖ πλέον ὕπνον, ζητεῖ ὀνειροπολήσεις. Ἄλλοτε ἐκαλούμην λήθη, σήμερον καλοῦμαι ρεμβασμός.

Ὁ ἄνθρωπος μ' ἐπληξεν εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἐμύζησε τὸ ἀπὸ τῶν πληγῶν μου ἐκρέον αἷμα.

Οἱμοὶ! Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐξέλιπεν ἀπ' ἐμοῦ ἡ ἡσυχία, ἡ εὐτυχία, ἡ χαρά!

Μόλις ὁ κλῶν μου ὑψωθῇ ὀλίγον ὑπὲρ τὴν γῆν, ὁ σίδηρος μὲ προσεγγίζει· κατατέμνει τοὺς κόλπους μου καὶ ἀπ' αὐτῶν ἐκρεῖ τὸ νηπενθὲς ὑγρόν, ὅπερ ὠρεῖ ἡδέα ὀράματα, ὅπερ ὠρεῖ τὴν μέθην τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας.

Μόλις ὁ ἄνθρωπος μὲ πλησιάσῃ εἰς τὰ χεῖλη του, ἡ ψυχὴ του πτερυγίζει· καταλείπει τὴν γῆν.

Παλινδρομεῖ πρὸς τὸ παρελθὸν ἢ ἀφίπταται πρὸς τὸ μέλλον.

Πλανᾶται ἐν ταῖς ἀναμνήσεσιν ἢ ἐν τῇ ἐλπίδι.

Ποῦ εἰσιν οἱ εὐδαίμονες χρόνοι, καθ' οὓς ἐπλανώμην νύκτωρ ἀνὰ τὴν ἀτμόσφαιραν καταχέον τὸ ἀγνὸν σπέρμα μου ἐπὶ τὰ μέτωπα τῶν θνητῶν;

Προσῆλκυν τότε ἡδιστὸν τὸν Μορφέα, υἱὸν τῆς ἐργασίας καὶ πατέρα ἡρέμων ὀνειρῶν.

Εἰς τὴν ὑπνώττουςαν μητέρα ἐδείκνυν τὸ ἀρτιγεννὲς βρέφος τῆς, φαιδρὸν καὶ ὑπομειδιῶν· εἰς τὸ ἀτυχὲς ὀρφανὸν ἐδείκνυν τὴν μητέρα του, ἡδέως κλίνουσιν ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ δίδουσιν αὐτῷ τὴν εὐλογίαν τῆς ἐν ἀσπασμῷ, πλήρει στοργῆς καὶ λατρείας.

Ἡ ζωὴ μου ἔρρεεν εὐδαίμων καὶ ἡρεμος, βραχεῖα καὶ ἀκτινοβόλος ὡς τὸ ἔαρ.

Ποῖον βάσκανον πνεῦμα ἀφήρπασεν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἐν τοῖς κόλποις μου ἐγκεκλειμένου φίλτρου, τοῦ φίλτρου, ὅπερ ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου μου;

Ἀλλὰ πρὸς τί παραπονοῦμαι; Ὁμοιάζω τῷ ποιητῇ.

Οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσιν αὐτῷ τὰς ἡδυτέρας τῶν ἀπολαύσεων τῶν, τὰς χαριεστέρας τῶν ὀνειροπολήσεων τῶν καὶ ἐν τούτοις πίπτει μεταξὺ τῶν πρώτων θυμάτων τῆς ἀνθρωπότητος.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΛΕΜΟΝΕΑΣ.

Αἱ σύντροφοί σου, νεαρὰ κόρη, ἀνεζητήσαμεν τῇ πρώτῃ ταύτῃ ἐν τῇ ὑγρᾷ ἀπὸ τῆς δρόσου ἐσοχῇ ἄνθος τι, ὅπερ θ' ἀποτελέσῃ τὸν παρθενικὸν στολισμὸν σου.

Μετ' οὐ πολὺ θὰ μᾶς ἐγκαταλίπῃς, ἴν' ἀκολουθήσῃς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς. Δὲν θὰ συμμερισθῇς πλέον τῶν παιδιῶν καὶ τῶν χορῶν μας.

Λάβε τὸ ἄνθος τοῦτο τῆς Λεμονέας· τὸ ἡδὺ αὐτοῦ ἄρωμα ὠδήγησεν ἡμᾶς πλησίον του.

Προσηγγίσασμεν τῷ δένδρῳ καὶ τὸ ἄνθος τῆς λεμονέας ἐψιθύρισε.

— Ζητεῖτε ἀνθοδέσμην ἵνα στολίσητε τοὺς κόλπους μελλονύμφου τινος. Δρέψατέ με.

Εἴμαι λευκὸν ὡς ἐκείνη, ἡδὺ ὡς ἐκείνη. Ὁμοῖον πρὸς τὴν σωφροσύνην, τὸ ἄρωμά μου διαρκεῖ ἐπὶ μακρόν, ἀφ' ὅτου μὲ δρέψωσι.

— Ἄνθος τῶν μελλονύμφων, ἠρωτήσαμεν αὐτό, διατί φέρεις καρποὺς ἐπὶ τῶν κλῶνων σου;

Ἐκεῖνο ἀπήντησε.

— Εἰμί τὸ ἐμβλημα τοῦ γάμου. Ἡ ἐρῶσα γίνεται μήτηρ· ἡ γυνὴ ζῇ παρὰ τὰ τέκνα τῆς, τὸ ἄνθος παρὰ τὸν καρπὸν.

Τότε ἐδρέψαμεν αὐτό.

Διείρεσον τὸν ὥρατον τοῦτον κλῶνα τῆς Λεμονέας, νεαρὰ κόρη. Θές τὸ ἥμισυ ἐπὶ τῆς κόμης σου καὶ τὸ ἀπολειπόμενον ἐπὶ τοῦ κόλπου σου. Τοῦτο εἶνε τὸ τελευταῖον δῶρον τῶν προσφιλῶν συντρόφων σου.

Τῇ ἐσπέρᾳ ταύτῃ θὰ σε ὀδηγήσωμεν εἰς τὸν ναὸν καὶ ἡ μήτηρ σου, περιπτύσσουσά σε, θὰ κλείσῃ ὀπισθὲν σου τὴν θύραν τοῦ συζυγικοῦ οἴκου.

Διατήρησον τὸν στέφανον τοῦτον καὶ τὴν ἀνθοδέσμην, ὡραία κόρη, διατήρησον αὐτὰ καλῶς καὶ εἴθε, ὅταν τὸ ἄνθος τῆς λεμονέας μαρανθῇ, νὰ μὴ λησμονήσῃς ποτε τὸν εὐδαίμονα καιρὸν καθ' ὃν ἦσο λευκὴ καὶ ἀγνή ὡς ἐκεῖνο!

(Κατὰ τὸν Delord.)

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΣ.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΙΣ

(Γεθμιλ Δζουμαά.)

Ὁ Μωάμεθ, βλέπων ὅτι οἱ Χριστιανοὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι εἶχον ἕκαστος ἡμέραν τινὰ τῆς ἐβδομάδος ὠρισμένην πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, θεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ συστήσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἔθνος αὐτοῦ μίαν τοιαύτην· μ' ὅλα ταῦτα, πρὸς διαστολὴν ἐκ τῶν ἄλλων θρησκειῶν,

Ο ΕΞ ΟΡΕΙΧΑΛΚΟΥ ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ ΓΑΡΙΒΑΛΔΗ

ῶφειλε νὰ δείξη τοῖς ὁπαδοῖς αὐτοῦ ἡμέραν διάφορον ἐκείνων ἃς εἶχον καθιερώσει πρὸς τοῦτο αἱ μνησθεῖσαι θρησκείαι. Ὅθεν ὡς τοιαύτην ἐξελέξατο τὴν παρασκευὴν, κληθεῖσαν ἐκ τούτου γέβμιλ δζουμαά, ἥτοι ἡμέραν συναθροίσεως. Διάφοροι λόγοι φέρονται διὰ τὴν παρὰ τοῦ Μωάμεθ προτίμησιν τῆς ἡμέρας ταύτης ἀντὶ ἐτέρας τινός. Κατὰ τινας φαίνεται ὅτι ὁ προφήτης προετίμησε ταύτην, διότι πολὺ πρὸ αὐτοῦ ὁ λαὸς συνείθιζε νὰ συνέρχεται κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, καίτοι συνήρχετο οὐχ χάριν θρησκευτικῶν λόγων, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς πολιτικὸν σκοπόν. Ἡ ἡμέρα αὕτη ἐκαλεῖτο πρότερον Ἑλ-Ἀρουμπά. Τινὲς λέγουσιν ὅτι ἐρωτάζετο ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐφθάσεν ὁ Μωάμεθ εἰς τὴν Μιδινὰν (Ἑλ-μεδινέϊ Μουνεβέρ), εἰς ἣν εἰσῆλθεν ἡμέραν παρασκευὴν, ἄλλος δὲ ὅτι ὁ

Κάαβ Ἴων Ἀοβά, ἀρχηγὸς φυλῆς καὶ εἷς τῶν προγόνων τοῦ Μωάμεθ, ἔδωκεν εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην τὸ σημερινὸν αὐτῆς ὄνομα, διότι κατὰ ταύτην ὁ λαὸς συνείθιζε νὰ συνέρχεται ἐνώπιον αὐτοῦ. Μεταξὺ τῶν λόγων τούτων ἠδύνατό τις νὰ προσθέσῃ ὅτι μόνος ὁ Μωάμεθ ἐξελέξατο ταύτην τὴν ἡμέραν, διότι κατ' αὐτὴν ὁ Θεὸς κατέπαυσε τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας. Οἱ Μωαμεθανοὶ τιμῶσι λίαν τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ ἀποδίδουσι αὐτῇ πλεῖστα ὅσα ἐγκώμια, ἀποκαλοῦντες αὐτὴν ἡγεμονίδα τῶν ἡμερῶν καὶ τὴν ἐξοχωτέραν πασῶν τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος, ἐφ' ᾧ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· διίσχυρίζονται μάλιστα ὅτι ἡ ἐσχάτη κρίσις θέλει γείνη ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ θεωροῦσιν ὡς ἰδιαιτέραν πρὸς αὐτοὺς τιμὴν τὸ ὅτι

ὁ Θεὸς ἡυδόκησε νὰ ὀρίσῃ τὴν παρασκευὴν ὡς ἡμέραν ἑορτῆς εἰς τοὺς μουσουλμάνους. Ἡ προσευχὴ τῆς παρασκευῆς λέγεται σελάτουλ-δζουμαῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ ναὸς καλεῖται παρ' αὐτοῖς τζαμί, ἥτοι μέρος ὅπερ συναθροίζει τοὺς πιστοὺς, ἢ ἔνθα συνέρχονται πρὸς δημοσίαν λατρείαν.

Συγκρίνοντες τὴν ἡμέραν ταύτην πρὸς τὰς παρ' ἄλλοις ἔθνεσι πρὸς δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ καθιερωμένας ἡμέρας, παρατηροῦμεν ὅτι οἱ μωαμεθανοὶ δὲν εἶνε ἡναγκασμένοι νὰ ἑορτάζωσι τὴν ἡμέραν ταύτην μετὰ τοσαύτης ἱερότητος, ὡς εἰσι πρὸς τοῦτο οἱ Ἑβραῖοι, ἑορτάζοντες τὸ Σάββατον καὶ οἱ Χριστιανοὶ τὴν Κυριακὴν· διότι ἐν τινι ἐδαφίῳ τοῦ Κορανίου (Κεφ. ΞΓ') ρητῶς ἐπιτρέπεται αὐτοῖς νὰ ἐπιστρέψωσι εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς προσευχῆς, καίτοι πολλοὶ τῶν λίαν εὐλαβῶν ἀποδοκιμάζουσι τὸ νὰ δαπανᾶται μέρος τῆς ἡμέρας ταύτης εἰς κοσμικὰς ὑποθέσεις καὶ ἀπαιτοῦσι νὰ ἀφιερῶται ὁλόκληρος εἰς ἔργα τῆς μελλούσης ζωῆς.

Ἐκτὸς τῆς παρασκευῆς, καλουμένης ὡς ἀνωτέρω, καὶ τοῦ σαββάτου, καλουμένου γεβμισσέπτ, ἥτοι ἡμέρα ἀναπαύσεως, ἡσυχίας, αἱ λοιπαὶ τῆς ἐβδομάδος ἡμέραι βαίνουνσι κατ' ἀριθμητικὴν τάξιν, ἥτοι λέγονται, γεβμιλλ-ἁχάδ πρώτη ἡμέρα ἢ Κυριακή· γεβμιλλισ-νέϊν, δευτέρα ἡμέρα· γεβμιλλ-σελασέ τρίτη ἡμέρα· γεβμιλλ-ερμπά, τετάρτη ἡμέρα· γεβμιλλ-χαμίς, πέμπτη ἡμέρα.

ΜΗΝΕΣ ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΟΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΟΡΑΝΙΟΥ ΩΣ ΙΕΡΟΙ

Ἔθος ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀραβὶ νὰ τηρῶσιν ὡς ἱεροὺς τέσσαρας μῆνας τοῦ ἐνιαυτοῦ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων θεώρουν παράνομον τὸ ἀπέρχεσθαι εἰς πόλεμον, ἀπέχοντες οὕτω πάσης ἐπιδρομῆς καὶ ἐχθροπραξίας. Κατὰ τοὺς μῆνας τούτους ὁ πλησίον τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ εὐρισκόμενος ἔζη ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ καὶ ἂν ἤθελέ τις μάλιστα ἀπαντήσῃ τὸν φονέα τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο ποσῶς νὰ τὸν κακοποιήσῃ. Ἐκ τούτου δὲ καταδεικνύεται τρανῶς ἡ φιλάνθρωπία τοῦ ἀραβικοῦ ἔθνους, ὅπερ, καίτοι ἐκτεθειμένον, ὡς ἐκ τοῦ ἀνεξαρτήτου πολιτεύματος τῶν πλείστων φυλῶν αὐτοῦ, εἰς διηνεκεῖς ἔριδας καὶ πολέμους πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ, ἐθεώρει νόμιμον νὰ περιστέλλῃ τὴν λύσσαν τοῦ πολέμου καθ' ὠρισμένην τινὰ χρόνον περίοδον.

Ὁ θεσμὸς οὗτος, ὅστις καθιερώθη μεταξὺ ὄλων τῶν ἀραβικῶν φυλῶν, ἐξαιρουμένων τῶν φυλῶν τοῦ Ταΐ καὶ Χαταάμ καὶ τινων ἀπογόνων τοῦ Χαρίζ Ἰων Καάβ (παρ' ὧ οὐδεὶς τόπος ἢ χρόνος ἱερὸς ὑπῆρχε) ἐτρεῖτο παρ' αὐταῖς μετὰ τοσαύτης θρησκευτικῆς εὐλαβείας, ὥστε ἐλάχιστα περιστάσεις ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ καθ' ἃς παρέβησαν τὸν θεσμὸν τοῦτον (κατὰ τινὰς τέσσαρες, κατ' ἄλλους δὲ ἐξ περιστάσεις), οἱ δὲ κατ' αὐτοὺς τοὺς μῆνας ἐπιχειρηθέντες πόλεμοι θεωροῦνται παράνομοι,

τοιούτος δὲ εἶναι καὶ ὁ πόλεμος ὃν ἐπεχείρησαν αἱ φυλαὶ τοῦ Κορίς μετὰ τοῦ Καῖς-Ἀϊλάν, καθ' ὃν ὁ Μωάμεθ ὑπηρετεῖ ὑπὸ τοὺς θεῖους αὐτοῦ, ὡν κατὰ τινὰς μὲν τεσσάρων καὶ δέκα ἐτῶν κατ' ἄλλους δὲ εἰκοσαέτης.

Οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος μῆνες εἶναι ὁ ρετζέπ, ζιλκαδέ, ζιλχιτζέ καὶ μουχαρέμ, ἥτοι ὁ ἑβδομος, ὁ ἐνδέκατος, δωδέκατος καὶ ὁ πρῶτος τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ὁ ζιλχιτζέ ἦτον ὁ μὴν καθ' ὃν μετέβαινον εἰς προσκύνῃσιν τοῦ ναοῦ τῆς Μέκκας καὶ πρὶν ἢ ἔτι εἰσαχθῇ ὁ μωαμεθανισμὸς παρ' αὐτοῖς· ἔνεκα δὲ τούτου, ἵνα δύνωνται νὰ μεταβαίνωσιν ἀσφαλῶς εἰς τὸ μέρος τῆς γενικῆς ταύτης ἑορτῆς καὶ ἐπανακάμπτωσιν εἰς τὰ ἴδια, ἐθεωρεῖτο ἀπαράβιαστος καὶ ὁ προηγούμενος τοῦ μηνὸς τούτου καὶ ὁ ἐπόμενος αὐτῷ, ἥτοι ὁ ζιλκαδέ καὶ ὁ μουχαρέμ. Αὐστηρότερον τῶν ἄλλων λέγεται ὅτι ἐφυλάσσετο ὁ ρετζέπ, πιθανῶς διότι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἐνήστευον ἀνέκαθεν οἱ εἰδωλολάτραι Ἀραβες. Ὁ ῥαμαζάν, ὅστις κατόπιν ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ ὡς μὴν νηστείας, ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῆς εἰδωλολατρίας καθιερωμένος εἰς ὄργια καὶ πότους.

Ἡ τήρησις τῶν μνησθέντων μηνῶν ἐφάνη εἰς τὸν Μωάμεθ τόσοι λογική, ὥστε παρεδέξατο αὐτὴν καὶ διὰ τοῦτο ἐν πλείστοις χωρίοις τοῦ Κορανίου ἀπαγορεύεται κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν μηνῶν τούτων ρητῶς ὁ πόλεμος κατ' ἐκείνων οἵτινες θεωροῦσιν ἐπίσης αὐτοὺς ἱεροὺς, διότι, ἄλλως, δίδοται πλήρης ἄδεια νὰ προσβάλλωσιν ὡς καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν τοὺς μὴ θεωροῦντας αὐτοὺς ὡς τοιούτους. Ὁ Μωάμεθ ἀπηγόρευεν ἐπίσης ρητῶς τὸ ν' ἀντικαθίσταται ὁ μουχαρέμ διὰ τοῦ ἐπομένου σαφέρ, τὸν ὅποιον οἱ Ἀραβες, ἀπηυδμημένοι νὰ διάγωσιν ἐν ἀεργίᾳ ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν μῆνας καὶ ποθοῦντες τὰς συνήθεις αὐτῶν ἐκδρομὰς καὶ λεηλασίας, ἐώρταζον ἀντὶ τοῦ μουχαρέμ, διαρκούντος τοῦ ὁποίου ἐδίδοντο εἰς τὰς ἀρχαίας αὐτῶν ἔξεις. Τὴν καινοτομίαν ταύτην ἀπηγόρευεν αὐστηρῶς ὁ Μωάμεθ ὡς ἀσεβῆ καὶ παράνομον, ὡς ρητῶς ἀναφέρεται ἐν τῷ Κορανίῳ, ἐν τῷ 38 ἐδαφίῳ τοῦ Θ'. κεφαλαίου, ὅπερ ἐπιγράφεται ἢ Μετάνοις, ἔνθα λέγει ὅτι τὸ μεταφέρειν εἰς ἄλλον καιρὸν τοὺς ἱερεῖς μῆνας εἶναι περίσσεια ἀσεβείας· ἐπίσης ἐν τῷ 37 ἐδαφ. τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου ὁ ἀριθμὸς τῶν μηνῶν ὀρίζεται εἰς δώδεκα, ὧν οἱ τέσσαρες εἶναι Ἱεροὶ (σουχοῦρι χουρούμ)· διὰ τοῦ ἐδαφίου τούτου ἀπαγορεύεται ἡ προσθήκη τοῦ μηνός, ὃν οἱ Ἀραβες προσέθετον εἰς τοὺς δώδεκα μῆνας, ὅτε μὲν κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος, ὅτε δὲ κατὰ πᾶν δεύτερον, μιμούμενοι τοὺς Ἑβραίους, ὅπως μετατρέπωσι τοὺς σεληνιακοὺς μῆνας εἰς ἡλιακοὺς. Ἡ μεταφορὰ αὕτη καλεῖται νεσε'ϊ, ἐξ ἧς ἀρχεται ἐν τῷ ἀραβικῷ κειμένῳ καὶ τὸ ἀνωτέρω 38 ἐδάφιον.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Δικτατής ἐν τῷ Ἐπικρ. Δικτατηρίῳ Ἀμμοχώστου.